

Preken 4. november 2012

Allehelgen

Kapellan Elisabeth Lund

Det står skrevet hos evangelisten Matteus i det 5. Kapittel:

Dere er jordens salt!

Men hvis saltet mister sin kraft, hvordan skal det da bli gjort til salt igjen? Det duger ikke lenger til noe, men kastes ut og tråkkes ned av menneskene.

Dere er verdens lys!

En by som ligger på et fjell, kan ikke skjules. Heller ikke tenner man en oljelampe og setter den under et kar. Nei, man setter den på en holder, så den lyser for alle i huset.

Slik skal deres lys skinne for menneskene, så de kan se de gode gjerningene dere gjør, og prise deres Far i himmelen!

Slik lyder Herrens ord.

Halleluja

Vi står i mørket. I november. I livet.

Kanskje vi kjenner hvordan mørket tar tak i oss, hvordan det er i ferd med å okkupere.

Kanskje vi er redde for at mørket skal fylle alt, at det skal vinne.

I november. I livet.

Vi står der i mørket, og tenner et lys. Et blafrende lite lys. Nesten ingenting.

Et blafrende lite håp.

De fleste av oss har opplevd at livet har vært mørkt. Noen har vært lenger inni mørket enn andre, men vi kjenner til maktesløsheten, håpløsheten, handlingslammelsen. Vi kjenner til behovet for å vende oss mot noe som er større enn oss selv.

Så klamrer vi oss kanskje til lyset. Det lille lyset.

For selv den aller minste flammen tvinger bort noe av mørket.

I møte med døden tenner vi en levende flamme. Som en bønn til den levende Gud.

Vi trenger å søke ly hos noen som er større enn oss selv. Vi kan kanskje kjenne oss igjen i en strofe fra et av Hans Børlis dikt.

Det som heter ”Guds hand”:

Mitt avsides lille liv

En fyrstikkflamme

som blafrer skremt

inne i hulhanda til Gud

i verdens blåsende netter.

Ja, i det redde skjæret av meg sjøl

har jeg sett innsida av

Guds hand.

Noen ganger kommer vi tettere på at vi er så små og skjøre, vi mennesker.

Når vi møter andre som er i mørket, andre som sørger, så vil vi så gjerne trøste. Vi kan nesten ikke holde ut å se at de har det så vondt, og vi leter etter ord som kan gjøre det bedre. Vi vil at sorgen skal gå vekk, og alt skal bli som før.

En gutt som hadde mista faren sin fortalte:

”Veldig fort begynte folk å late som om alt er som det pleier, men hjemme hos oss pleier ikke pappa å være død.”

Livet er ikke det samme uten den vi har mista. Det er forandra. Og noen ganger må man bare erkjenne at det ikke er noe vi kan gjøre med det.

Men midt i sorgen makter vi kanskje å tenne et lys.

Gud ser det lyset, og han ser hvorfor vi tenner det.

Gud vil ikke trøste sorgen bort. Han tåler den sammen med oss.

Min erfaring er at han tar oss imot når vi kommer til ham med følelsene våre, tomheten vår, raseriet vårt, sukkene våre. Både det formulerte og det ordløse. Vi blir møtt av den Gud som skaper livet, og som har vunnet over døden. Jesus, vår Gud, er verdens lys.

Er han et lys i livet vårt? Kan vi se Jesus som et glimt av håp?

Det å tro på Jesus, kan være nesten som et lite lys som er tent i oss. Noen ganger kjenner vi at lyset blir sterkt og brer seg i oss og lyser ut av oss. Andre ganger kan troen være mer som en blafrende liten flamme innerst inne i hjertet.

Jeg leste fra Matteusevangeliet i sta. Om at vi er lys og salt i verden. Jesus har sagt det til disiplene sine. Han ville si noe om vår oppgave på jorda, om hva vi som vil følge Jesus er. Ikke hva vi kan klare å prestere, hva vi skal få til, men hva vi skal la slippe fram. Vi skal ikke skjule at vi er lys og salt.

Lys, som er et håp, som viser vei i mørket, som skaper varme.

Salt, som på den tiden ble brukt til å bevare mat mot forråtnelse. Vi er salt som hindrer ondskapen i å spre seg. Og salt som setter smak på livet.

Jeg tenker at det å være lys og salt også handler om å leve livet her og nå. Sånn det er. Vi er på forskjellige steder til forskjellige tider. Noen ganger med et behov for å få lys, andre ganger med mulighet til å gi. Vi kan ikke dele mer enn det vi blir gitt.

Det å være lys og salt kan være å holde ut, å stå i mørket sammen med noen. Gråte salte tårer, og tenne et lite lys.

Jesus er livets lys, så la oss dele lyset med hverandre.

Tenne lys sammen.

Ta vare på livet sammen.

Ta vare på det gode sammen.

Et møte med døden lærer oss noe om hvor mye livet er verdt.

Etterpå skal vi sammen gå til lystenningsstedet her i kirka, og tenne et lys. Mange av oss tenner også lys på kirkegården i dag.

Et blafrende lite håp, en blafrende liten tro.

Og selv om det er alt vi gjør, så er det et fantastisk syn å se alle de levende lysene som lyser trassig sammen, i den mørke novembernatta på kirkegården.

De er et vitnesbyrd om et levende håp.

Om at mørket ikke kan vinne over lyset.

At døden ikke kan vinne over livet.

Amen

